Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

16. března 2016 * [1]

„Ochrana spotřebitelů — Nařízení (ES) č. 1924/2006 — Zdravotní tvrzení při označování potravin jiná než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí — Neschválení určitých tvrzení navzdory kladnému stanovisku EFSA — Proporcionalita — Rovné zacházení — Povinnost odůvodnění“

Ve věci T-100/15,

Dextro Energy GmbH & Co. KG, se sídlem v Krefeldu (Německo), zastoupená M. Hagenmeyerem a T. Teuferem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené S. Grünheid, jako zmocněnkyní,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení nařízení Komise (EU) 2015/8 ze dne 6. ledna 2015 o neschválení určitých zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí (Úř. věst. L 3, s. 6),

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich (zpravodaj), předseda, J. Schwarcz a V. Tomljenović, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: S. Bukšek Tomac, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. listopadu 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

1 — Tento rozsudek je zveřejněn formou výňatků.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, společnost Dextro Energy GmbH & Co. KG, je podnik se sídlem v Německu, který pod značkou Dextro Energy vyrábí výrobky různých formátů složené téměř výhradně z glukózy a určené pro německý trh a evropský trh. Klasická kostka je tvořena osmi tabletami glukózy, z nichž každá váží 6 g.

2 Glukóza je monosacharid, který patří do skupiny sacharidů. Podle čl. 2 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (Úř. věst. L 304, s. 18), ve spojení s přílohou I bodem 8) téhož nařízení, se cukry rozumí všechny monosacharidy a disacharidy přítomné v potravině, s výjimkou polyalkoholů.

3 Žalobkyně dne 21. prosince 2011 na základě čl. 13 odst. 5 a článku 18 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 ze dne 20. prosince 2006 o výživových a zdravotních tvrzeních při označování potravin (Úř. věst. L 404, s. 9) požádala příslušný německý orgán, tedy Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit (německý spolkový úřad pro ochranu spotřebitele a bezpečnost potravin), o schválení zejména následujících tvrzení, přičemž pro každé uvedla cílovou skupinu:

— „glukóza je metabolizována v rámci normálního energetického metabolismu těla“; cílovou skupinou byla běžná populace;

— „glukóza podporuje tělesnou aktivitu“; cílovou skupinou byli aktivní a zdraví muži i ženy trénovaní k vytrvalosti;

— „glukóza přispívá k normálnímu energetickému metabolismu“; cílovou skupinou byla běžná populace;

— „glukóza přispívá k normálnímu energetickému metabolismu při tělesné aktivitě“; cílovou skupinou byli aktivní a zdraví muži i ženy trénovaní k vytrvalosti;

— „glukóza přispívá k normální činnosti svalů při tělesné aktivitě“; cílovou skupinou byli aktivní a zdraví muži i ženy trénovaní k vytrvalosti.

4 V souladu s čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1924/2006 předal Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit uvedenou žádost Evropskému úřadu pro bezpečnost potravin (dále jen „EFSA“).

5 Dopisem ze dne 12. března 2012 EFSA požádala žalobkyni o doplňující informace.

6 Dopisem ze dne 26. března 2012 zaslaným EFSA navrhla žalobkyně doplnit do tvrzení „glukóza podporuje tělesnou aktivitu“ slovo „běžnou“ před slovo „tělesnou“. Mimoto ohledně tvrzení „glukóza přispívá k normální činnosti svalů při výkonu“ souhlasila s výmazem slov „při tělesné aktivitě“.

7 Dne 25. dubna 2012 přijal EFSA v souladu s čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1924/2006, ve spojení s čl. 16 odst. 3 téhož nařízení, pět vědeckých stanovisek týkajících se dotčených zdravotních tvrzení. Ve stanovisku týkajícím se tvrzení „glukóza je metabolizována v rámci normálního energetického

metabolismu těla“ učinil EFSA závěr, že na základě předložených údajů byl zjištěn příčinný vztah mezi konzumací glukózy a přispěním k energetickému metabolismu. Rovněž konstatoval, že do slovního spojení „glukóza přispívá k energetickému metabolismu“ se promítají vědecké důkazy a že potravina označená tímto tvrzením musí být významným zdrojem glukózy. V tomto ohledu připomněl, že referenční hodnoty příjmu sacharidů pro účely označování byly stanoveny v nařízení č. 1169/2011 a že cílovou skupinou byla běžná populace.

8 Ohledně ostatních čtyř zdravotních tvrzení, ve znění podle návrhů žalobkyně či ve znění odsouhlaseném žalobkyní, dospěl EFSA ve vědeckých stanoviscích na základě údajů předložených žalobkyní k závěru, že tvrzené účinky odkazovaly na přispívání glukózy k energetickému metabolismu, které již bylo posuzováno s kladným výsledkem.

9 Po zveřejnění pěti vědeckých stanovisek dne 11. května 2012 v souladu s čl. 16 odst. 6 nařízení č. 1924/2006 předložilo British specialist nutrition association (sdružení britských výrobců dietních potravin, dále jen „BSNA“) dne 7. června 2012 Evropské komisi vyjádření k uvedeným stanoviskům. Dopisem ze dne 11. června 2012 žalobkyně předložila vyjádření k vědeckým stanoviskům EFSA týkajícím se tvrzení „glukóza podporuje běžnou tělesnou aktivitu“ a „glukóza přispívá k normální činnosti svalů“. Komise předala vyjádření žalobkyně EFSA, aby k němu zaujal stanovisko.

10 Dne 12. září 2012 EFSA předložil dvě technické zprávy, v nichž zkoumal vyjádření žalobkyně týkající se dotčených vědeckých stanovisek.

11 Dne 17. října 2014 Komise zástupcům členských států v rámci Stálého výboru pro rostliny, zvířata, potraviny a krmiva předložila návrh nařízení o neschválení zdravotních tvrzení navrhovaných žalobkyní. Uvedený výbor byl ustanoven čl. 58 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (Úř. věst. L 31, s. 1; Zvl. vyd. 15/06, s. 463), ve znění zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 652/2014 ze dne 15. května 2014, kterým se stanoví pravidla pro řízení výdajů v oblasti potravinového řetězce, zdraví a dobrých životních podmínek zvířat a zdraví rostlin a rozmnožovacího materiálu rostlin, kterým se mění směrnice Rady 98/56/ES, 2000/29/ES a 2008/90/ES, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, (ES) č. 882/2004 a (ES) č. 396/2005, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/128/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1107/2009 a kterým se zrušují rozhodnutí Rady 66/399/EHS, 76/894/EHS a 2009/470/ES (Úř. věst. L 189, s. 1). Na zasedání výboru dne 17. října 2014 bylo dosaženo shody mezi členskými státy ohledně uvedeného návrhu nařízení.

12 Dne 6. ledna 2015 Komise přijala nařízení (EU) 2015/8 o neschválení určitých zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění a o vývoji a zdraví dětí (Úř. věst. L 3, s. 6, dále jen „napadené nařízení“). Na základě čl. 1 odst. 1 uvedeného nařízení, ve spojení s jeho přílohou, nebylo pět zdravotních tvrzení, která byla předmětem vědeckých stanovisek EFSA uvedených v bodech 7 a 8 výše, zapsáno na seznam Evropské unie schválených tvrzení uvedený v čl. 13 odst. 3 nařízení č. 1924/2006. Podle čl. 1 odst. 2 napadeného nařízení zdravotní tvrzení uvedená v odstavci 1 používaná před vstupem tohoto nařízení v platnost mohou být nicméně nadále používána, nejvýše však po dobu šesti měsíců po vstupu tohoto nařízení v platnost.

13 Podle bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení Komise založila neschválení pěti dotčených zdravotních tvrzení na následujících úvahách:

„Podle čl. 6 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 nařízení […] č. 1924/2006 musí být zdravotní tvrzení založena na všeobecně uznávaných vědeckých poznatcích. Schválení může být také oprávněně odmítnuto, pokud zdravotní tvrzení nesplňují jiné obecné a konkrétní požadavky nařízení […] č. 1924/2006, a to i v případě příznivého vědeckého hodnocení [EFSA]. Zdravotní tvrzení, která jsou neslučitelná s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví, by se neměla uvádět. [EFSA] dospěl k závěru,

že byla zjištěna příčinná souvislost mezi konzumací glukózy a přispěním k energetickému metabolismu. Používání takového zdravotního tvrzení by však vedlo k rozporuplnému a matoucímu pochopení na straně spotřebitelů, protože by podněcovalo ke konzumaci cukrů, ale vnitrostátní a mezinárodní orgány informují spotřebitele na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků o tom, že příjem cukrů by se měl omezit. Takové zdravotní tvrzení není proto v souladu s čl. 3 druhým pododstavcem písm. a) nařízení […] č. 1924/2006, podle kterého by neměla být používána tvrzení, která jsou dvojsmyslná nebo klamavá. Kromě toho, i kdyby dotčené zdravotní tvrzení bylo schváleno pouze za zvláštních podmínek používání a/nebo bylo doprovázeno doplňujícími sděleními nebo varováními, nedostačovalo by to k tomu, aby se odstranilo riziko špatného pochopení pro spotřebitele, a proto by toto tvrzení nemělo být schváleno.“

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

14 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 27. února 2015.

15 Dopisem ze dne 24. září 2015 požádala žalobkyně o konání jednání v souladu s čl. 106 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu.

16 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (pátý senát) o zahájení ústní části řízení.

17 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 25. listopadu 2015.

18 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené nařízení;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

19 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

20 Na podporu žaloby uplatňuje žalobkyně čtyři žalobní důvody; první vychází z porušení čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, druhý z porušení zásady proporcionality, třetí z porušení zásady rovného zacházení a čtvrtý z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K prvnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006

21 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, když navzdory kladným vědeckým stanoviskům EFSA neschválila požadované zařazení pěti zdravotních tvrzení na unijní seznam schválených tvrzení podle čl. 13 odst. 3 uvedeného nařízení.

22 První žalobní důvod má v podstatě pět částí. První část vychází z nedodržení podmínek stanovených v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 pro odmítnutí zařadit zdravotní tvrzení na seznam schválených tvrzení. Druhá část se týká posouzení ze strany Komise slučitelnosti dotčených zdravotních tvrzení s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví. V třetí části žalobkyně tvrdí, že Komise měla nesprávně za to, že použití dotčených zdravotních tvrzení vedlo k rozporuplnému a matoucímu

pochopení na straně spotřebitelů. V rámci čtvrté části žalobkyně tvrdí, že v rozporu s názorem Komise nejsou dotčená zdravotní tvrzení ani dvojsmyslná, ani klamavá. Konečně pátá část se týká otázky, zda Komise porušila povinnost ověřit, zda mohla dotčená zdravotní tvrzení být schválena za zvláštních podmínek používání nebo pokud budou doprovozena doplňujícími sděleními nebo varováními.

K první části, vycházející z nedodržení podmínek stanovených v čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 pro odmítnutí zařadit zdravotní tvrzení na seznam schválených tvrzení

23 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, když odmítla zařazení dotčených zdravotních tvrzení na seznam schválených tvrzení navzdory kladným vědeckým stanoviskům EFSA. Obecně podle ní platí, že tvrzení, k němuž EFSA vydal kladné stanovisko, musí být schváleno. Podle žalobkyně není možné z čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 vyvodit, jaké jsou opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti, které může Komise zohlednit při rozhodování o žádosti o schválení zdravotního tvrzení. V projednávaném případě nemohou ani unijní právní předpisy, ani opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti odůvodnit odmítnutí dotčených zdravotních tvrzení v rozporu s kladnými stanovisky EFSA, a to tím spíš že Komise schválila používání uvedených tvrzení po přechodné šestiměsíční období. Konkrétně podle žalobkyně důvody uvedené v bodě 14 odůvodnění napadeného nařízení nejsou relevantní ani legitimní pro odůvodnění zamítnutí jejích žádostí.

24 Podle čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, pokud se EFSA po vypracování vědeckého hodnocení vysloví pro doplnění daného tvrzení do seznamu uvedeného v čl. 13 odst. 3 uvedeného nařízení, rozhodne Komise o žádosti do dvou měsíců od obdržení stanoviska EFSA, přičemž zohlední stanovisko EFSA, veškeré příslušné unijní právní předpisy a další opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti a konzultuje členské státy.

25 Zaprvé ohledně argumentace, podle které obecně platí, že tvrzení, k němuž EFSA vydal kladné stanovisko, musí být schváleno, je třeba uvést, že z čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 plyne, že při rozhodování o žádosti o schválení zdravotního tvrzení musí Komise zohlednit tři aspekty, tedy zaprvé vědecké hodnocení uvedené ve stanovisku EFSA, zadruhé veškeré příslušné unijní právní předpisy a zatřetí další opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti. Jak tedy plyne z čl. 18 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1924/2006, ve spojení s čl. 16 odst. 3 uvedeného nařízení, stanovisko EFSA neobsahuje druhý a třetí aspekt, které jsou uvedeny výše. Podle uvedených ustanovení totiž EFSA k vypracování stanoviska musí pouze ověřit, zda se zdravotní tvrzení zakládá na vědeckých důkazech a zda znění zdravotního tvrzení odpovídá kritériím uvedeným v nařízení č. 1924/2006. Z věcného hlediska se EFSA musí zejména ujistit, že zdravotní tvrzení spočívají na všeobecně uznávaných vědeckých poznatcích a jsou takovými poznatky odůvodněna v souladu s čl. 6 odst. 1 uvedeného nařízení. V důsledku toho nic neumožňuje učinit závěr, že Komise měla povinnost zařadit dotčená zdravotní tvrzení na seznam schválených tvrzení pouze proto, že EFSA vydal kladná stanoviska. Naproti tomu, ačkoli podle bodu 17 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 při používání zdravotních tvrzení by hlavním aspektem, na nějž je nutno brát zřetel, mělo být vědecké zdůvodnění, Komise musela při rozhodování podle čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 zohlednit rovněž veškeré příslušné unijní právní předpisy a další opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti. Mimoto skutečnost, že Komise nemá povinnost řídit se rozhodnutím EFSA, je potvrzena čl. 18 odst. 5 nařízení č. 1924/2006, podle kterého je schválení zdravotního tvrzení možné i v případě, že se EFSA vysloví proti doplnění tvrzení do seznamu uvedeného v čl. 13 odst. 3 uvedeného nařízení. Argument žalobkyně tudíž musí být odmítnut.

26 Jestliže žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že unijní právní předpisy ani opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti nemohou odůvodnit odmítnutí dotčených zdravotních tvrzení v rozporu s kladnými stanovisky EFSA, a to tím spíš že Komise schválila používání uvedených tvrzení po přechodné šestiměsíční období, nelze její argumentaci přijmout. Zajisté platí, že podle čl. 1 odst. 2 napadeného nařízení dotčená zdravotní tvrzení používaná před vstupem tohoto nařízení v platnost

mohou být používána po dobu šesti měsíců po vstupu tohoto nařízení v platnost. Z bodu 16 odůvodnění napadeného nařízení nicméně plyne, že Komise stanovila takové přechodné období, aby se provozovatelé potravinářských podniků i příslušné vnitrostátní orgány mohli zákazu těchto tvrzení přizpůsobit. Skutečnost, že bylo stanoveno přechodné období, tedy nijak nezpochybňuje rozhodnutí Komise neschválit dotčená zdravotní tvrzení.

27 Zadruhé žalobkyně zpochybňuje relevanci a legitimitu důvodů neschválení uvedených v napadeném nařízení. Podle žalobkyně nelze z čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 vyvodit, jaké jsou opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti, které Komise může zohlednit při rozhodování o žádosti o schválení zdravotního tvrzení, ačkoli jsou takové faktory zmíněny rovněž v bodě 30 odůvodnění a v čl. 17 odst. 1 uvedeného nařízení. Jedině bod 19 odůvodnění nařízení č. 178/2002 uvádí zejména faktory společenské, hospodářské, tradiční, etické a environmentální, jakož i proveditelnost kontroly. Nicméně uvedené aspekty nehrály v rozhodnutí o neschválení žádnou roli.

28 V tomto ohledu je zaprvé třeba konstatovat, že ačkoli žalobkyně uvádí, že z čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 nelze vyvodit, jaké jsou opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti, které Komise může zohlednit při rozhodování o žádosti o schválení zdravotního tvrzení, nevznesla proti uvedenému ustanovení námitku protiprávnosti. Z její argumentace totiž plyne, že v rámci prvního důvodu pouze uplatnila porušení čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006.

29 Kromě toho i za předpokladu, že žalobkyně zamýšlela vznést námitku protiprávnosti proti čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, byla by její argumentace nepřípustná vzhledem k neexistenci jakékoli zmínky ohledně údajně porušené právní normy. Je totiž třeba připomenout, že podle čl. 44 odst. 1 písm. c) a d) jednacího řádu Tribunálu musí žaloba obsahovat stručný popis uvedených žalobních důvodů. Tyto údaje musí být natolik jasné a přesné, aby umožnily žalovanému připravit si svou obhajobu a Tribunálu rozhodnout o žalobě. Ačkoli je pravda, že žalobce není povinen uvádět výslovně konkrétní právní normu, na níž se jeho výtka zakládá, nic to nemění na tom, že jeho argumentace musí být dostatečně jasná k tomu, aby protistrana a unijní soud mohly tuto normu bez obtíží určit [viz rozsudek ze dne 20. února 2013, Caventa v. OHIM – Anson's Herrenhaus (BERG), T-224/11, EU:T:2013:81, body 14 a 15 a citovaná judikatura].

30 Zadruhé ohledně argumentace, podle které důvody neschválení uvedené v napadeném nařízení nejsou relevantní a legitimní, je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 Komise při rozhodování o žádosti kromě stanoviska EFSA zohlední veškeré příslušné unijní právní předpisy a další opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti. Jak plyne z bodu 30 odůvodnění nařízení č. 1924/2006, převzatého v bodě 3 odůvodnění napadeného nařízení, v některých případech nemůže vědecké hodnocení rizik samo o sobě poskytnout všechny informace, z nichž by mělo vycházet rozhodnutí o řízení rizik, a proto by měly být zohledněny další opodstatněné a pro danou záležitost důležité faktory. S ohledem na výše uvedené je třeba Komisi přiznat širokou posuzovací pravomoc v oblasti, jež vyžaduje z její strany volby politické, ekonomické a sociální povahy a v níž má provést komplexní posouzení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. července 2005, Alliance for Natural Health a další, C-154/04 a C-155/04, Sb. rozh., EU:C:2005:449, bod 52 a citovaná judikatura, a ze dne 12. června 2015, Health Food Manufacturers' Association a další v. Komise, T-296/12, Sb. rozh., EU:T:2015:375, bod 65 a citovaná judikatura).

31 V této souvislosti podle ustálené judikatury platí, že pokud orgány Unie disponují širokou posuzovací pravomocí, zejména v souvislosti s posuzováním velmi složitých vědeckých a technických skutečností za účelem určení povahy a rozsahu přijímaných opatření, musí být přezkum prováděný unijním soudem omezen na přezkum toho, zda výkon takové pravomoci není stižen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda tyto orgány zjevně nepřekročily meze své posuzovací pravomoci. V takovém kontextu nemůže totiž unijní soud svým posouzením vědeckých a technických skutečností nahradit posouzení orgánů Unie, kterým jako jediným svěřila Smlouva o FEU tuto úlohu (rozsudky ze

dne 9. září 2003, Monsanto Agricoltura Italia a další, C-236/01, Recueil, EU:C:2003:431, bod 135; ze dne 21. července 2011, Etimine, C-15/10, Sb. rozh., EU:C:2011:504, bod 60, a Health Food Manufacturers' Association a další v. Komise, bod 30 výše, EU:T:2015:375, bod 73).

32 Z bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že Komise neschválila dotčená zdravotní tvrzení, protože měla za to, že zdravotní tvrzení nesmí být neslučitelné s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví. Podle Komise by používání dotčených zdravotních tvrzení vedlo k rozporuplnému a matoucímu pochopení na straně spotřebitelů, protože by podněcovalo ke konzumaci cukrů, ačkoli vnitrostátní i mezinárodní orgány informují spotřebitele na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků o tom, že příjem cukrů by se měl omezit. Komise tedy měla za to, že dotčená zdravotní tvrzení nejsou v souladu s čl. 3 druhým pododstavcem písm. a) nařízení (ES) č. 1924/2006, podle kterého tvrzení nesmějí být dvojsmyslná nebo klamavá.

33 Argumentace žalobkyně neprokazuje, že faktory zohledněné Komisí podle bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení nejsou opodstatněnými faktory důležitými z hlediska posuzované záležitosti. Je pravda, že unijní normotvůrce neuvedl opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti ve smyslu čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006. Bod 30 odůvodnění a čl. 17 odst. 1 téhož nařízení se rovněž omezují na zmínku o povinnosti zohlednit další opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti. Unijní normotvůrce uvedené faktory nijak neupřesnil, takže musí být určeny v každém jednotlivém případě zejména s ohledem na cíl nařízení č. 1924/2006 uvedený v bodě 36 odůvodnění uvedeného nařízení, tedy zajistit účinné fungování vnitřního trhu, pokud jde o výživová a zdravotní tvrzení, při poskytování vysoké úrovně ochrany spotřebitele.

34 V projednávaném případě nelze platně zpochybnit skutečnost, že obecně přijímané zásady v oblasti výživy a zdraví zohledněné Komisí představují opodstatněný faktor důležitý pro řešení otázky, zda dotčená zdravotní tvrzení mohou být schválena. Zohlednění uvedených zásad totiž slouží k zajištění vysoké úrovně ochrany spotřebitele. Relevance obecně přijímaných zásad v oblasti výživy a zdraví pro přezkum otázky, zda může být zdravotní tvrzení schváleno, byla mimo jiné výslovně zdůrazněna unijním normotvůrcem v bodě 18 odůvodnění nařízení č. 1924/2006, podle kterého by zdravotní tvrzení nemělo být uváděno, pokud je v rozporu s uvedenými zásadami.

35 První část musí být proto zamítnuta.

Ke druhé části, která vychází z nesprávného posouzení slučitelnosti dotčených zdravotních tvrzení s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví

36 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, když měla nesprávně za to, že jednotlivá dotčená zdravotní tvrzení byla neslučitelná s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví. Podle žalobkyně by EFSA v případě neslučitelnosti nevydal kladné stanovisko. Vztahy, které žalobkyně konstatovala ve zdravotních tvrzeních mezi výživovou složkou, tedy glukózou, na jedné straně a zdravím na druhé straně, byly vědecky prokázány. Žalobkyně odkazuje na vědecké stanovisko vydané EFSA týkající se referenčních výživových hodnot pro příjem sacharidů a vlákniny v potravě a tvrdí, že význam sacharidů ve výživě je vědou obecně uznáván, stejně jako zvláštní význam glukózy pro lidskou výživu.

37 Podle bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení Komise konstatovala, že zdravotní tvrzení nemohou být neslučitelná s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví. Uvedla, že ačkoli EFSA dospěl k závěru, že byla zjištěna příčinná souvislost mezi konzumací glukózy a přispěním k energetickému metabolismu, používání takového zdravotního tvrzení by vedlo k rozporuplnému a matoucímu pochopení na straně spotřebitelů, protože by podněcovalo ke konzumaci cukrů, ačkoli vnitrostátní i mezinárodní orgány informují spotřebitele na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků o tom, že příjem cukrů by se měl omezit.

38 Na prvním místě, pokud jde o argumentaci žalobkyně, podle které znění jednotlivých dotčených zdravotních tvrzení není neslučitelné s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví, tato argumentace musí být odmítnuta jako neúčinná. Z bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení totiž plyne, že Komise neodmítla schválit jednotlivá dotčená zdravotní tvrzení z důvodu skutečnosti, že by jejich znění jako takové bylo neslučitelné s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví. Podle Komise jde o to, že použití dotčených zdravotních tvrzení by podporovalo spotřebu cukrů, což je v rozporu s uvedenými zásadami, neboť podle uvedených zásad by se příjem cukrů měl omezit.

39 Dále, pokud jde o argumentaci žalobkyně, podle které by EFSA nevydal kladná stanoviska týkající se dotčených zdravotních tvrzení, pokud by byla neslučitelná s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví, je zaprvé třeba uvést, že přezkum EFSA je omezený. Jak již bylo konstatováno (viz bod 25 výše), podle čl. 18 odst. 3 druhého pododstavce nařízení č. 1924/2006, ve spojení s čl. 16 odst. 3 téhož nařízení, EFSA k vypracování stanoviska musí pouze ověřit, zda se zdravotní tvrzení zakládá na vědeckých důkazech a zda znění zdravotního tvrzení odpovídá kritériím uvedeným v nařízení č. 1924/2006. Konkrétně, z věcného hlediska se EFSA musí ujistit, že zdravotní tvrzení spočívají na všeobecně uznávaných vědeckých poznatcích a jsou takovými poznatky podložena v souladu s čl. 6 odst. 1 uvedeného nařízení. Podle čl. 2 odst. 2 bodem 5) a čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1924/2006 se takové vědecké hodnocení rizik provedené EFSA musí týkat otázky, zda zdravotní tvrzení správně vyjadřuje příčinnou souvislost mezi konzumací určité kategorie potravin, určité potraviny nebo některé z jejích složek a tvrzeným příznivým fyziologickým účinkem.

40 Zadruhé, jak tvrdí Komise, vědecké hodnocení rizik prováděné EFSA musí být odlišeno od řízení rizika ze strany Komise. Bod 30 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 v tomto ohledu uvádí, že v některých případech nemůže vědecké hodnocení rizik samo o sobě poskytnout všechny informace, z nichž by mělo vycházet rozhodnutí o řízení rizik, a že by měly být zohledněny další opodstatněné a pro danou záležitost důležité faktory.

41 Zatřetí, jak plyne z bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení, Komise nezpochybnila stanoviska EFSA týkající se dotčených zdravotních tvrzení, podle kterých byla zjištěna příčinná souvislost mezi konzumací glukózy a přispěním k energetickému metabolismu. Nicméně podle čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 musí Komise kromě vědeckého hodnocení EFSA zohlednit veškeré příslušné unijní právní předpisy, jakož i další opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti. Komise tak zejména zohlednila obecně přijímané výživové a zdravotní zásady, které nebyly součástí posouzení EFSA. Skutečnost, že podle stanoviska EFSA jsou zdravotní tvrzení vědecky prokázána, tedy neumožňuje učinit závěr, že Komise nesprávně dospěla k závěru, že použití zdravotního tvrzení podporujícího konzumaci cukru bylo neslučitelné s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví.

42 Zatřetí odkazem na vědecké stanovisko EFSA týkající se referenčních výživových hodnot pro příjem sacharidů a vlákniny v potravě žalobkyně tvrdí, že dotčená zdravotní tvrzení nejsou neslučitelná s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví, neboť význam sacharidů ve výživě je obecně vědecky uznáván, stejně jako zvláštní význam glukózy pro lidskou výživu.

43 Zaprvé je třeba konstatovat, že vzhledem k tomu, že uvedené vědecké stanovisko EFSA nebylo předloženo Tribunálu, neprokazuje tato argumentace žalobkyně, že Komise učinila nesprávný závěr, že použití zdravotního tvrzení podporujícího konzumaci cukru je neslučitelné s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví.

44 Mimoto ačkoli je pravda, že glukóza má význam pro lidskou výživu, jak tvrdí žalobkyně, tato skutečnost nemůže zpochybnit konstatování uvedené v bodě 14 odůvodnění napadeného nařízení, podle kterého vnitrostátní a mezinárodní orgány informují spotřebitele na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků o tom, že příjem cukrů by se měl omezit, a tudíž je použití zdravotního tvrzení podporujícího konzumaci cukru neslučitelné s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví.

45 Zadruhé argumentaci žalobkyně nelze přijmout, ani když v replice tvrdí, že údaje, z nichž vycházela Komise, neumožňují učinit zobecnění ohledně glukózy, nýbrž odkazují na zvýšený příjem přidaných cukrů, cukrovinek a slazených nápojů, na konzumaci slazených nápojů u dětí nebo na potraviny se zvýšeným obsahem přidaných cukrů, a že tyto údaje jsou průkazné jen z části.

46 Komise totiž na podporu závěru, že příjem cukrů by se na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků měl omezit, ve svých písemnostech uvedla, že se opírala o existenci shody na mezinárodní úrovni, na unijní úrovni a na vnitrostátní úrovni ohledně potřeby omezit konzumaci čistého cukru a přidaných cukrů v potravinách. V tomto ohledu je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného nařízení bylo dostačující, pokud jde o zkoumání slučitelnosti dotčených zdravotních tvrzení s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví, což žalobkyně navíc nezpochybnila, může Tribunál zohlednit uvedená upřesnění odůvodnění dotčeného aktu poskytnutá v průběhu soudního řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, Sb. rozh., EU:C:2015:535, bod 30 a citovaná judikatura).

47 Na mezinárodní úrovni Komise odkázala na zprávu studijní skupiny Světové zdravotnické organizace (WHO) o stravovacích návycích, výživě a předcházení chronickým nemocem z roku 1989, podle které je třeba podporovat debatu o inovaci potravin chudých na tuky, rafinované jednoduché cukry a sůl. Mimoto Komise odkázala na směrnici WHO týkající se příjmu cukrů u dospělých a u dětí z roku 2015, která obsahovala doporučení ohledně příjmu volných cukrů s cílem snížit riziko chronických nemocí. Podle definice obsažené v uvedené směrnici se „volnými cukry“ rozumí monosacharidy a disacharidy přidané výrobcem, kuchařem či spotřebitelem do potravin a nápojů, jakož i cukry přirozeně se vyskytující v medu, sirupech, ovocných džusech a koncentrátech ovocných džusů. Navíc Komise odkázala na evropský akční plán WHO pro roky 2015–2020 týkající se politiky v oblasti potravin a výživy, podle kterého je doporučeno přijmout přísná opatření omezující globální dopad na děti jakýchkoli forem marketingu potravin bohatých na energii, nasycené tuky, trans mastné kyseliny, cukr a sůl.

48 Na unijní úrovni Komise zejména poukázala na přijetí skupinou na vysoké úrovni pro výživu a fyzickou aktivitu, unijního rámce opatření týkajících se vnitrostátních iniciativ ohledně vybraných potravin. Uvedený rámec se týká omezení potravin bohatých na kalorie, jako jsou potraviny obsahující přidané cukry. Mimoto Komise odkázala na závěry Rady o výživě a fyzické aktivitě (Úř. věst. 2014, C 213, s. 1), které se týkají omezení konzumace potravin obsahujících přidané cukry.

49 Konečně na vnitrostátní úrovni Komise zejména odkázala na stanovisko Deutsche Gesellschaft für Ernährung (Německá společnost pro výživu, DGE) k orientačním hodnotám příjmu energie v sacharidech a lipidech z roku 2011, v níž se uvádí, že vzhledem k tomu, že v Německu podstatná část příjmu sacharidů pochází z konzumace monosacharidů a disacharidů používaných především v cukrovinkách a slazených nápojích, je nutný posun ke konzumaci produktů na základě celozrnných obilnin. Mimoto Komise uvedla vnitrostátní program Francouzské republiky „Nutrition Santé“ pro období 2011–2015, který doporučuje zvýšení příjmu složitých sacharidů a omezení příjmu cukrů, a doporučení z roku 2014 nezávislé výkonné agentury Public Health England, zřízené Ministerstvem zdravotnictví Spojeného království, zaměřené na omezení konzumace cukrů, nazvané „Sugar reduction: Responding to the challenge“. Konečně Komise odkázala na doporučení Rady ministrů z roku 2004 uplatňovaná v Dánsku, ve Finsku a ve Švédsku, která stanoví maximální hodnoty konzumace přidaných cukrů.

50 S ohledem na výše uvedené nelze důvodně tvrdit, že na mezinárodní, unijní či vnitrostátní úrovni neexistuje shoda ohledně potřeby omezit konzumaci cukru. Skutečnosti předložené Komisí, uvedené v bodech 47 až 49 výše, prokazují, že taková shoda existuje ohledně omezení konzumace jak cukrů přidávaných do potravin, tak čistého cukru. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nezpochybňuje, že je obecně doporučováno omezit konzumaci přidaných cukrů, nemůže důvodně tvrdit, že takové doporučení neplatí pro konzumaci čistého cukru. Je sice potvrzeno, že výrobky žalobkyně nejsou ani potraviny s vysokým obsahem skrytého přidaného cukru, ani slazené nápoje pro děti. Je však třeba

připomenout, že dotčená zdravotní tvrzení se týkají právě glukózy, tedy cukru jako takového (viz bod 2 výše) a že zdravotní tvrzení schválená Komisí může použít v souladu s čl. 17 odst. 5 nařízení č. 1924/2006 každý provozovatel potravinářského podniku. Mimoto je třeba konstatovat, že výrobky žalobkyně jsou složeny výhradně z glukózy.

51 Druhá část musí být proto zamítnuta.

Ke třetí části, která vychází z omylu týkajícího se konstatování rozporuplného a matoucího pochopení

52 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, když měla za to, že použití dotčených zdravotních tvrzení by vedlo k rozporuplnému a matoucímu pochopení na straně spotřebitelů. Ačkoli Komise tvrdí opak, žalobkyně je toho názoru, že dotčená zdravotní tvrzení nevybízejí ke konzumaci cukrů. Pouze popisují účinky glukózy v kontextu fyzických sportovních aktivit. Ve třech z pěti dotčených zdravotních tvrzení se jako cílová skupina výslovně uvádějí trénovaní muži a ženy. Pro ně má konzumace cukru jiný význam než například pro zvláště citlivé skupiny spotřebitelů. Podle žalobkyně pouhé doporučení ze strany úřadů omezit konzumaci cukru nic nemění na tom, že glukóza má zdraví prospěšné vlastnosti, uvedené v dotčených zdravotních tvrzeních, nezávisle na skutečnosti, že podle úřadů některé osoby konzumují příliš mnoho cukru. Mimoto je žalobkyně přítomna na trhu přibližně sedmdesát let a zdravotní prospěšnost jejích výrobků je tedy obecně uznávána. Spotřebitelé chápou smysl dotčených zdravotních tvrzení správně a neosvojili si kvůli nim návyky, které by mohly být škodlivé, jako například nadměrná konzumace. Podle žalobkyně běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný průměrný spotřebitel ví, že nemá konzumovat příliš mnoho cukru. Pokud bychom se řídili logikou Komise, neměla Komise schválit ani dvě další tvrzení týkající se nápojů obsahujících glukózu.

53 Je třeba připomenout, že Komise v bodě 14 odůvodnění napadeného nařízení konstatovala, že používání takového zdravotního tvrzení by vedlo k rozporuplnému a matoucímu pochopení na straně spotřebitelů, protože by podněcovalo ke konzumaci cukrů, ačkoli vnitrostátní a mezinárodní orgány informují spotřebitele na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků o tom, že příjem cukrů by se měl omezit.

54 Argumentace žalobkyně neprokazuje, že tato úvaha je vadná.

55 Zaprvé se totiž Komise nedopustila žádného pochybení, když měla za to, že používání dotčených zdravotních tvrzení by podpořilo konzumaci cukru. Je třeba uvést, že čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1924/2006 stanoví, že uvedené nařízení se vztahuje na výživová a zdravotní tvrzení, která jsou uváděna v obchodních sděleních, ať už při označování a obchodní úpravě potravin nebo v reklamách týkajících se potravin, které mají být takto dodány konečnému spotřebiteli. Jak bylo konstatováno v bodě 10 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 potraviny, které jsou propagovány pomocí tvrzení, mohou spotřebitelé vnímat jako produkty, které jsou ve srovnání s podobnými nebo jinými produkty, do nichž se tyto živiny a jiné látky nepřidávají, z výživového, fyziologického nebo jiného zdravotního hlediska hodnotnější. To by mohlo spotřebitele vést k rozhodnutím, která přímo ovlivní jejich celkový příjem jednotlivých živin nebo jiných látek způsobem, který by byl v rozporu s vědeckými podklady (rozsudek ze dne 6. září 2012, Deutsches Weintor, C-544/10, Sb. rozh., EU:C:2012:526, bod 37). Jak plyne z bodu 19 odůvodnění nařízení č. 1924/2006, označení výživovým nebo zdravotním tvrzením vyvolává u dotčených potravin pozitivní dojem. Jelikož používání dotčených zdravotních tvrzení provozovatelem potravinářského podniku by jeho výrobkům dodalo pozitivní konotaci prostřednictvím uvádění výhody a vytváření pozitivního dojmu, nelze učinit závěr, že by tím nepodporoval konzumaci uvedených výrobků, které podle vědeckých stanovisek EFSA (viz body 7 a 8 výše) musí být významným zdrojem glukózy, aby mohly být označeny uvedenými tvrzeními.

56 Pokud jde v tomto ohledu o argument žalobkyně, podle kterého mnoho let používala zvláštní zdravotní prohlášení o glukóze, aniž to mělo zvláštní vliv na objem prodeje, je třeba na jedné straně uvést, že tento argument není podpořen žádným důkazem. Na druhé straně, jak tvrdí Komise, skutečnost, že podíly žalobkyně na trhu se podle posledně uvedené trvale rozvíjí, umožňuje učinit závěr, že prohlášení žalobkyně týkající se účinků glukózy mohou mít účinky na prodej jejích výrobků na bázi glukózy.

57 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého je pro účely posouzení dotčených zdravotních tvrzení důležitá cílová skupina, neboť tři z pěti tvrzení výslovně uvádějí jako cílovou skupinu trénované muže a ženy, ani ten nelze přijmout. Z vědeckých stanovisek EFSA týkajících se tří dotčených tvrzení totiž plyne, že tvrzené účinky odkazují bez rozdílu na účast glukózy na energetickém metabolismu všech fyzicky aktivních lidí. Podle uvedených stanovisek je energetický metabolismus nepostradatelný pro jakoukoli tělesnou funkci a fyzickou činnost, včetně tělesného cvičení a normální činnosti svalů. Dotčená zdravotní tvrzení lze tedy rovněž použít pro výrobky na bázi glukózy určené pro běžnou populaci, a to tím spíše že již bylo konstatováno, že zdravotní tvrzení schválená Komisí může v souladu s čl. 17 odst. 5 nařízení č. 1924/2006 používat každý provozovatel potravinářského podniku (viz bod 50 výše).

58 Zadruhé z přezkumu druhé části tohoto žalobního důvodu plyne (viz body 36 až 51 výše), že žalobkyně neprokázala, že Komise v bodě 14 odůvodnění napadeného nařízení konstatovala nesprávně, že vnitrostátní a mezinárodní orgány informují spotřebitele na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků o tom, že příjem cukrů by se měl omezit, a že tedy používání zdravotního tvrzení podněcujícího ke konzumaci cukrů je v rozporu s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví. Komise se nicméně nedopustila pochybení, když měla za to, že používání dotčených zdravotních tvrzení podněcujících ke konzumaci cukru, třebaže je takové podněcování neslučitelné s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví, by vedlo k rozporuplnému a matoucímu pochopení na straně spotřebitelů. To platí tím spíše, že podle vědeckých stanovisek EFSA musí dotčené výrobky být významným zdrojem glukózy, aby mohly být označeny uvedenými zdravotními tvrzeními (viz bod 55 výše). V tomto ohledu je třeba rovněž připomenout, že podle čl. 5 odst. 1 písm. b) i) nařízení (ES) č. 1924/2006 je používání výživových a zdravotních tvrzení přípustné pouze tehdy, jestliže látka, k níž se tvrzení vztahuje, je v konečném produktu obsažena ve významném množství, které je vymezeno v unijních právních předpisech, nebo pokud takové předpisy neexistují, v množství, které vyvolává uváděný výživový nebo fyziologický účinek, stanovený na základě všeobecně uznávaných vědeckých údajů.

59 Pokud jde v tomto ohledu o argumentaci žalobkyně, podle které běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný průměrný spotřebitel nebude kvůli zdravotním tvrzením konzumovat více cukru, protože ví, že nemá konzumovat příliš mnoho cukrů, tato argumentace musí být rovněž odmítnuta.

60 I za předpokladu, že by tomu tak skutečně bylo, nezbavuje to dotčená zdravotní tvrzení rozporuplnosti či matoucího charakteru, jak bylo popsáno v bodě 58 výše. Dále je třeba uvést, že zajisté platí, jak tvrdí žalobkyně, že podle čl. 9 odst. 1 písm. l) a čl. 30 odst. 1 prvního pododstavce písm. b) nařízení č. 1169/2011 musí být na potravinách v zásadě uváděny výživové údaje, které musí zahrnovat zejména množství cukrů, a že podle čl. 32 odst. 4 uvedeného nařízení lze množství cukrů rovněž vyjádřit jako procentní podíl referenčních hodnot příjmu stanovených v části B přílohy XIII uvedeného nařízení, která pro dospělé osoby uvádí 90 g cukru (8 400 kilojoulů/2 000 kilokalorií). Avšak, jak připouští sama žalobkyně, všechny potraviny nemusí uvádět výživové údaje. Neuvedení takových údajů pro určité potraviny je zejména stanoveno v článku 16 nařízení č. 1169/2011. Mimoto podle čl. 32 odst. 2 a 4 uvedeného nařízení není povinné vyjádřit množství cukrů jako procentní podíl referenčních hodnot příjmu; lze je rovněž vyjádřit jako hodnotu na 100 g. I kdyby běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný průměrný spotřebitel, kterého je třeba vzít za referenčního spotřebitele (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. června 2015, Teekanne, C-195/14, Sb. rozh., EU:C:2015:361, bod 36 a citovaná judikatura), věděl, že nemá konzumovat příliš mnoho cukru, mohl by tedy být dotčenými zdravotními tvrzeními sveden ke konzumaci většího množství cukrů, a to tím spíše, že podle vědeckých stanovisek

EFSA musí dotčené výrobky být významným zdrojem glukózy, aby mohly být označeny uvedenými zdravotními tvrzeními (viz body 55 a 58 výše). Mimoto ohledně výrobků žalobkyně je třeba konstatovat, že konzumace jedné klasické kostky složené z osmi tablet, která váží 48 g (viz bod 1 výše), již dodává více než polovinu množství cukrů stanoveného jako referenčních hodnota příjmu v příloze XIII části B nařízení č. 1169/2011 pro dospělou osobu.

61 Zatřetí v rozsahu, v němž žalobkyně odkazuje na schválení dvou dalších tvrzení týkajících se nápojů obsahujících glukózu, se její argumentace v podstatě týká údajného porušení zásady rovného zacházení, a bude tedy zkoumána v rámci třetího žalobního důvodu (viz body 113 a 114 níže).

62 Třetí část musí být proto zamítnuta.

Ke čtvrté části, která vychází z nesprávného posouzení dotčených zdravotních tvrzení jako dvojsmyslných či klamavých

63 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, když měla za to, že dotčená zdravotní tvrzení byla dvojsmyslná či klamavá ve smyslu čl. 3 druhého pododstavce písm. a) nařízení č. 1924/2006. Cílem posledně uvedeného ustanovení je zabránit tomu, aby se uživatelé nestali oběťmi klamavých zdravotních tvrzení. Jediná otázka vyvstávající ohledně použití uvedeného ustanovení je, zda konkrétní zmínka o zdraví uvedená v dotčeném zdravotním tvrzení je klamáním spotřebitele. Údajná dvojsmyslnost tvrzená Komisí je tedy v kontextu použití čl. 3 druhého pododstavce písm. a) nařízení č. 1924/2006 podle žalobkyně irelevantní. Mimoto žalobkyně tvrdí, že nemá povinnost uvádět neznámá doporučení vydaná veřejnými orgány. Ani neexistence odkazu na doporučení tedy nemůže být klamáním.

64 Je třeba připomenout, že podle bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení Komise konstatovala, že použití zdravotního tvrzení podněcujícího ke konzumaci cukru, když vnitrostátní a mezinárodní orgány informují spotřebitele na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků o tom, že příjem cukrů by se měl omezit, není v souladu s čl. 3 druhým pododstavcem písm. a) nařízení č. 1924/2006, který stanoví, že tvrzení nesmí být dvojsmyslná ani klamavá.

65 Podle čl. 3 druhého pododstavce písm. a) nařízení č. 1924/2006, který je obsažen v kapitole II uvedeného nařízení týkající se obecných zásad, aniž je dotčena směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES ze dne 20. března 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se označování potravin, jejich obchodní úpravy a související reklamy (Úř. věst. L 109, s. 29; Zvl. vyd. 15/05, s. 75), a směrnice Rady 84/450/EHS ze dne 10. září 1984 o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se klamavé reklamy (Úř. věst. L 250, s. 17; Zvl. vyd. 15/01, s. 227) výživová a zdravotní tvrzení nesmějí být nepřesná, dvojsmyslná či klamavá.

66 Ohledně výkladu pojmů „dvojsmyslná či klamavá“ ve smyslu čl. 3 druhého pododstavce písm. a) nařízení č. 1924/2006 již bylo rozhodnuto, že tvrzení týkající se alkoholického nápoje, i kdyby mohlo být samo o sobě považováno za věcně správné, pokud se jeví jako neúplné a zdůrazňuje pouze určitou vlastnost dotčeného výrobku, avšak v tichosti pomíjí nebezpečí plynoucí z jeho konzumace, je dvojsmyslné, nebo dokonce klamavé (rozsudek Deutsches Weintor, bod 55 výše, EU:C:2012:526, body 50 až 52). Jak plyne z bodu 16 odůvodnění nařízení č. 1924/2006, pro účely řešení otázky, zda je tvrzení klamavé, či nikoli, je třeba vycházet z toho, jak bude tvrzení pravděpodobně vnímat běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný průměrný spotřebitel (v tomto smyslu viz rozsudek Teekanne, bod 60 výše, EU:C:2015:361, bod 36 a citovaná judikatura).

67 V projednávaném případě je nesporné, že prospěšný účinek pro energetický metabolismus je v dotčených zdravotních tvrzeních správně popsán, jak Komise konstatovala v bodě 14 odůvodnění napadeného nařízení. Nicméně ze zkoumání druhé části tohoto žalobního důvodu plyne (viz body 36 až 51 výše), že žalobkyně neprokázala, že Komise konstatovala nesprávně, že vnitrostátní

a mezinárodní orgány informují spotřebitele na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků o tom, že příjem cukrů by se měl omezit, a tudíž je používání zdravotního tvrzení podněcující ke konzumaci cukrů neslučitelné s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví. Mimoto již bylo uvedeno (viz bod 60 výše), že používání dotčených zdravotních tvrzení by mohlo běžně informovaného, přiměřeně pozorného a obezřetného průměrného spotřebitele podněcovat k vyšší konzumaci cukrů navzdory skutečnosti, že je na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků doporučeno konzumaci cukrů omezit.

68 Dotčená zdravotní tedy tvrzení zdůrazňují určitou vlastnost, která zlepšuje energetický metabolismus, zatímco v naprosté tichosti přecházejí skutečnost, že nezávisle na normálním energetickém metabolismu, nejsou nijak vyloučena ani omezena nebezpečí plynoucí z konzumace většího množství cukrů. Poukázáním výhradně na prospěšné účinky pro energetický metabolismus podněcují dotčená zdravotní tvrzení ke konzumaci cukru a v konečném důsledku zvyšují nebezpečí plynoucí pro zdraví spotřebitelů z nadměrné konzumace cukrů. S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že dotčená zdravotní tvrzení jsou neúplná, a tedy dvojsmyslná a klamavá, a to i v případě, že je uváděná informace pravdivá (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta Mischa ve věci Gut Springenheide a Tusky, C-210/96, Recueil, EU:C:1998:102, body 86 až 90, a generálního advokáta Jääskinena ve věci Neptune Distribution, C-157/14, Sb. rozh., EU:C:2015:460, bod 52).

69 Je pravda, že v rozsudku Deutsches Weintor, bod 55 výše (EU:C:2012:526, body 50 až 52), Soudní dvůr zkoumal dvojsmyslnost a klamavost zdravotního tvrzení týkajícího se alkoholického nápoje, z jehož samotné konzumace plynou rizika pro všechny osoby, kdežto konzumace určitého množství cukru s sebou nenese rizika pro každou jednotlivou osobu. Jak již bylo konstatováno (viz bod 44 výše), glukóza má význam pro lidskou výživu. Je však třeba připomenout, že pokud by dotčená zdravotní tvrzení byla schválena, mohla by v souladu s podmínkami, které se na ně vztahují, být používána každým provozovatelem potravinářského podniku, pokud by jejich použití nebylo omezeno v souladu s ustanoveními článku 21 nařízení č. 1924/2006 týkajícími se ochrany údajů (viz bod 50 výše). Jak tedy vyplývá z vědeckých stanovisek EFSA, která se týkají dotčených žádostí, tvrzené účinky se bez rozdílu odvíjejí od účasti glukózy na energetickém metabolismu všech fyzicky aktivních lidí (viz bod 57 výše). Ačkoli je pravda, že pro tři z pěti zdravotních tvrzení, o jejichž schválení žalobkyně žádá, jsou cílovou skupinou aktivní a zdraví muži a ženy trénovaní k vytrvalosti (viz bod 3 výše), nic to nemění na tom, že zdravotní tvrzení týkající se glukózy jako takové mohou být rovněž použita pro výrobky na bázi glukózy určené pro běžnou populaci. Při zkoumání dvojsmyslnosti a klamavosti dotčených zdravotních tvrzení je tedy třeba vzít za referenční kategorii průměrného spotřebitele, jak plyne rovněž z bodu 16 odůvodnění nařízení č. 1924/2006. Vzhledem k tomu, že podle obecně přijímané zásady v oblasti výživy a zdraví by průměrný spotřebitel měl omezit konzumaci cukrů, se Komise nedopustila žádného pochybění, když konstatovala, že dotčená zdravotní tvrzení, která sice zdůrazňují pouze účinky prospěšné pro energetický metabolismus, ale v tichosti přechází nebezpečí plynoucí z konzumace většího množství cukrů, jsou dvojsmyslná a klamavá.

70 Mimoto je třeba podpůrně konstatovat, že s ohledem na konstatování zákonodárce uvedená v bodě 10 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 (viz bod 55 výše), může používání dotčených zdravotních tvrzení vést relevantního spotřebitele k přesvědčení, že existuje příčinný vztah pouze mezi konzumací glukózy a normálním energetickým metabolismem, třebaže takový vztah existuje rovněž mezi dalšími sacharidy a normálním energetickým metabolismem.

71 Konečně ohledně argumentu žalobkyně, podle kterého jí nebylo známo doporučení vnitrostátních a mezinárodních orgánů na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků, že příjem cukrů by se měl omezit, je třeba uvést, že pro účely konstatování, že dotčená zdravotní tvrzení jsou dvojsmyslná a klamavá, nemá žádný význam otázka, zda žalobkyně věděla o dotčených doporučeních (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2009, Severi, C-446/07, Sb. rozh., EU:C:2009:530, bod 62). Jak již bylo konstatováno (viz bod 66 výše), je třeba vycházet z toho, jak bude tento údaj pravděpodobně

vnímat běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný průměrný spotřebitel. Konstatování klamavosti ve smyslu čl. 3 druhého pododstavce písm. a) nařízení č. 1924/2006 nezávisí na otázce, zda žalobkyně jednala s vědomím její existence nebo dokonce úmyslně.

72 Čtvrtá část musí být proto zamítnuta.

K páté části, která vychází z nedostatku ověření zvláštních podmínek používání nebo doplňujících sdělení nebo varování

73 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006, když nesplnila svoji povinnost ověřit, zda mohla dotčená zdravotní tvrzení být schválena za zvláštních podmínek používání nebo v doprovodu doplňujících sdělení nebo varování. Napadené nařízení neinformuje o tom, jaké zvláštní podmínky používání mohly být zohledněny, ani jaká doplňující sdělení či varování by mohla snížit míru matení spotřebitele. Podle žalobkyně by v souladu se zásadou proporcionality mohlo přidání povinného údaje informujícího o doporučení mezinárodních orgánů omezit či hlídat konzumaci cukru stačit k tomu, aby se zabránilo matení spotřebitele. Stejně jako v případě dalších zdravotních tvrzení mohla Komise pro účely předejití údajnému nebezpečí matení rovněž vyžadovat, aby žalobkyně přidala informaci, podle které zvýšení konzumace cukru může nést zdravotní rizika.

74 Zaprvé, pokud jde o argumentaci, podle které Komise nesplnila svoji povinnost ověřit, zda mohla dotčená zdravotní tvrzení být schválena za zvláštních podmínek používání nebo v doprovodu doplňujících sdělení nebo varování, tuto argumentaci nelze přijmout. Komise totiž v bodě 14 odůvodnění napadeného nařízení uvedla, že i kdyby dotčená zdravotní tvrzení byla schválena pouze za zvláštních podmínek používání nebo byla doprovázena doplňujícími sděleními nebo varováními, nepostačovalo by to k odstranění rizika špatného pochopení ze strany spotřebitele, a proto by uvedená tvrzení neměla být schválena. Komise tedy zkoumala možnost schválit dotčená zdravotní tvrzení za zvláštních podmínek používání nebo v doprovodu doplňujících sdělení nebo varování.

75 Pokud jde v tomto ohledu o argument žalobkyně, podle kterého napadené nařízení neinformuje o tom, jaké zvláštní podmínky používání mohly být zohledněny ani jaká doplňující sdělení či varování by mohla snížit míru matení spotřebitele, postačí uvést, že z bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení právně dostačujícím způsobem vyplývá, že podle Komise nebylo možné formulovat zvláštní podmínky používání nebo doplňující sdělení či varování tak, aby se dostačujícím způsobem zabránilo špatnému pochopení ze strany spotřebitele.

76 Zadruhé, pokud jde o argumentaci žalobkyně, podle které Komise měla nesprávně za to, že dotčená zdravotní tvrzení nemohou být schválena za zvláštních podmínek používání nebo za doprovodu doplňujících sdělení nebo varování, týká se v podstatě dodržování zásady proporcionality a bude tedy zkoumána v rámci druhého žalobního důvodu (viz body 87 až 91 níže). Pokud žalobkyně tvrdí, že v početných případech Komise zamýšlela podřídit schválení zdravotních tvrzení týkajících se potravinových výrobků určitým podmínkám, jako například uvedení povinného varování, je třeba konstatovat, že tato skutečnost nebyla Komisí zpochybněna, avšak nemá žádnou relevanci pro zkoumání otázky, zda Komise měla nesprávně za to, že dotčená zdravotní tvrzení nemohou být schválena za zvláštních podmínek používání nebo za doprovodu doplňujících sdělení nebo varování.

77 S ohledem na výše uvedené je třeba pátou část, a tudíž i první žalobní důvod, zamítnout v plném rozsahu.

Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásady proporcionality

78 Žalobkyně tvrdí, že Komise přijetím napadeného nařízení porušila zásadu proporcionality. Podle ní zamítavé rozhodnutí nebylo ani přiměřené, ani nezbytné k dosažení cíle nařízení č. 1924/2006, tedy cíle používání dostatečně vědecky prokázaných zdravotních tvrzení. V případě absolutního zákazu

reklamy je třeba provést striktní přezkum proporcionality s ohledem na skutečnost, že nařízení č. 1924/2006 stanoví zamítnutí žádostí z nevědeckých důvodů pouze ve výjimečných případech a z pevně daných důvodů. Pravidlem je, že správní rozhodnutí se slaďuje s výsledkem mimořádně dlouhého a nákladného postupu vědeckého zkoumání. Podle žalobkyně měla dotčená zdravotní tvrzení být schválena aspoň za použití omezujících podmínek nebo sdělení jakožto méně přísných prostředků. Mimoto Komise mohla změnit nebo doplnit formulaci dotyčných zdravotních tvrzení v rámci své posuzovací pravomoci, takže by byl zachován obsah a předešlo by se údajné klamavosti. Navíc žalobkyně uplatňuje porušení základních práv zakotvených v článcích 6 a 16 Listiny základních práv Evropské unie. Podle žalobkyně je rozhodnutí o zamítnutí rovněž v rozporu s cílem nařízení č. 1924/2006, podle kterého má být ochrana spotřebitelů proti klamavým tvrzením zajištěna používáním pouze dostatečně vědecky odůvodněných zdravotních tvrzení. Konečně rozhodnutí Komise bylo podle žalobkyně nepřiměřené, protože spotřebitelům brání v tom, aby se seznámili s věcně nezpochybnitelnými údaji.

79 Je třeba připomenout, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit to z nich, které je nejméně omezující, a že způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 9. března 2006, Zuid-Hollandse Milieufederatie a Natuur en Milieu, C-174/05, Sb. rozh., EU:C:2006:170, bod 28 a citovaná judikatura).

80 Zaprvé ohledně soudního přezkumu podmínek uvedených v předchozím bodě je třeba připomenout, že podle čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006 Komise musí rozhodnout o žádosti žalobkyně s ohledem na stanovisko EFSA, veškeré příslušné unijní právní předpisy a další opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti. Jak již bylo konstatováno (viz bod 30 výše), je třeba Komisi přiznat širokou posuzovací pravomoc v oblasti, jež vyžaduje z její strany volby politické, ekonomické a sociální povahy, a v níž má provést komplexní posouzení. Legalita takového opatření může být dotčena pouze zjevně nepřiměřeným charakterem opatření přijatého v této oblasti ve vztahu k cíli, který hodlají příslušné orgány sledovat (v tomto smyslu viz rozsudky Alliance for Natural Health a další, bod 30 výše, EU:C:2005:449, bod 52 a citovaná judikatura, a Health Food Manufacturers' Association a další v. Komise, bod 30 výše, EU:T:2015:375, bod 65 a citovaná judikatura).

81 Z judikatury také plyne, že posuzovací pravomoc příslušných orgánů při nastavení žádoucí rovnováhy mezi svobodou projevu a cílem ochrany zdraví je proměnlivá u každého z cílů, které odůvodňují omezení tohoto práva, a podle povahy dotčených činností (rozsudek ze dne 12. prosince 2006, Německo v. Parlament a Rada, C-380/03, Sb. rozh., EU:C:2006:772, bod 155; viz rovněž rozsudek ze dne 2. dubna 2009, Damgaard, C-421/07, Sb. rozh., EU:C:2009:222, bod 27 a citovaná judikatura). Podle uvedené judikatury je rovněž třeba přiznat Komisi širokou posuzovací pravomoc, zejména pokud se konkrétně jedná o komerční využití svobody projevu, zejména v případě reklamních sdělení (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta Jääskinena ve věci Neptune Distribution, bod 68 výše, EU:C:2015:460, bod 55).

82 Pokud jde v tomto ohledu o argumentaci žalobkyně, podle které je třeba provést striktní přezkum proporcionality v případě absolutního zákazu reklamy, je zajisté na základě čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1924/2006 pravda, že zdravotní tvrzení jsou zakázána, pokud neodpovídají obecným požadavkům v kapitole II uvedeného nařízení a zvláštním požadavkům obsaženým v kapitole IV a nejsou schválena v souladu s tímto nařízením a obsažena v seznamu schválených tvrzení stanovených v článcích 13 a 14 téhož nařízení. Nicméně zavedení zásady zákazu uvedených zdravotních tvrzení prostřednictvím nařízení č. 1924/2006, který je doprovázen možností je schválit, nepředstavuje, ačkoli žalobkyně tvrdí opak, absolutní zákaz reklamy. Mimoto již existují zdravotní tvrzení, která může žalobkyně použít. Konkrétně nařízení Komise (EU) č. 432/2012 ze dne 16. května 2012, kterým se zřizuje seznam schválených zdravotních tvrzení při označování potravin jiných než tvrzení o snížení rizika onemocnění

a o vývoji a zdraví dětí (Úř. věst. L 136, s. 1), ve znění nařízení Komise (EU) č. 2015/7 ze dne 6. ledna 2015 (Úř. věst. L 3, s. 3), stanoví schválená zdravotní tvrzení týkající se iontových nápojů, jakož i účinků sacharidů na obnovu normálního fungování svalů po mimořádném výkonu.

83 Pokud jde v tomto kontextu o odkaz, který žalobkyně učinila na čl. 2 odst. 1 písm. b) směrnice 2000/13 a na rozsudek ze dne 15. července 2004, Douwe Egberts (C-239/02, Sb. rozh., EU:C:2004:445), je třeba uvést, že v bodě 36 uvedeného rozsudku Soudní dvůr konstatoval, že čl. 2 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2000/13 zakazuje veškeré údaje týkající se lidských nemocí bez ohledu na to, zda jsou nebo nejsou způsobilé uvést spotřebitele v omyl, stejně tak jako údaje, které se ukážou jako klamavé, ačkoliv neobsahují žádnou zmínku o nemoci, ale naopak například zmínku o zdraví. Soudní dvůr rovněž ve výše uvedeném rozsudku Douwe Egberts (EU:C:2004:445, bod 43) uvedl, že následkem absolutního zákazu uvádět určité údaje v rámci označování potravin, které se týkají hubnutí nebo lékařských doporučení, aniž je případ od případu zkoumána jejich skutečná způsobilost uvést kupujícího v omyl, by bylo, že takto označené potraviny by nemohly být volně prodávány v členském státě, a to i za předpokladu, že tyto údaje nejsou klamavé. Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě bylo správně konstatováno, že dotčená zdravotní tvrzení jsou dvojsmyslná a klamavá, argument žalobkyně týkající se čl. 2 odst. 1 písm. b) směrnice 2000/13 a výše uvedeného rozsudku Douwe Egberts (EU:C:2004:445) neumožňuje učinit závěr, že bylo třeba provést širší přezkum proporcionality, než byl uveden v bodě 80 výše.

84 Mimoto v rozporu s tvrzením žalobkyně, ačkoli je pravda, že vědecké odůvodnění je podle bodu 17 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 při používání výživových a zdravotních tvrzení hlavním aspektem, na nějž je nutno brát zřetel, nic to nemění na tom, že samo nařízení stanoví zamítnutí žádostí z nevědeckých důvodů pouze ve výjimečných případech, jak plyne rovněž z čl. 18 odst. 4 uvedeného nařízení. Jak již bylo konstatováno (viz bod 25 výše), z uvedeného ustanovení totiž plyne, že při rozhodování o žádosti o schválení zdravotního tvrzení musí Komise zohlednit tři prvky, tedy zaprvé vědecké hodnocení uvedené ve stanovisku EFSA, zadruhé veškeré příslušné unijní právní předpisy a zatřetí další opodstatněné faktory důležité z hlediska posuzované záležitosti.

85 Zadruhé ohledně cílů sledovaných napadeným nařízením je třeba konstatovat, že právním základem posledně uvedeného je čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006. Z článku 1 odst. 1 a z bodů 1 a 36 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 plyne, že cílem posledně uvedeného je zajistit účinné fungování vnitřního trhu a zároveň i vysoká míra ochrany spotřebitele, pokud jde o výživová a zdravotní tvrzení. Jak vyplývá z bodů 1 a 18 odůvodnění nařízení č. 1924/2006, ochrana zdraví je jedním z hlavních cílů tohoto nařízení (rozsudek Deutsches Weintor, bod 55 výše, EU:C:2012:526, bod 45). Podle bodu 9 odůvodnění uvedeného nařízení mají v něm zavedené zásady zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitelů, poskytnout spotřebitelům nezbytné informace, aby se mohli rozhodnout na základě důkladné znalosti skutečností, a vytvořit rovné podmínky hospodářské soutěže v potravinářském průmyslu. Bod 16 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 uvádí, že je důležité, aby tvrzení týkající se potravin byla pro spotřebitele srozumitelná, a je vhodné chránit všechny spotřebitele před klamavými tvrzeními. V tomto kontextu Komise právě za účelem ochrany spotřebitele proti dvojsmyslným či klamavým tvrzením odmítla schválit dotčená zdravotní tvrzení, jak plyne z bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení.

86 Zatřetí je třeba uvést, že argumentace žalobkyně neprokazuje, že napadené nařízení je zjevně nepřiměřené ve vztahu k uvedeným cílům.

87 Zaprvé ohledně argumentace žalobkyně, podle které dotčená zdravotní tvrzení měla být schválena aspoň za doprovodu omezujících podmínek nebo sdělení jakožto méně přísných prostředků, je totiž třeba uvést, že žalobkyně neprokázala, že Komise měla v bodě 14 odůvodnění napadeného nařízení nesprávně za to, že to není možné, neboť dotčená zdravotní tvrzení by nebyla pro spotřebitele méně matoucí, a tudíž uvedená tvrzení neměla být schválena. Jak tvrdí Komise, schválení dotčených zdravotních tvrzení podněcujících ke konzumaci cukru ve spojení s povinným sdělením v podstatě vyzývajícím k omezení konzumace cukru nebo k hlídání množství konzumovaného cukru, by vedlo

k rozporuplnému a matoucímu pochopení na straně spotřebitelů. Uvedení množstevních limitů nebo varování na výrobku, který je významným zdrojem cukru a na kterém je zároveň uvedeno zdravotní tvrzení, jenž vytváří pozitivní obraz výrobku, a spotřebitelé ho tedy vnímají jako produkt, který má z výživového, fyziologického nebo jiného zdravotního hlediska vyšší hodnotu, by samo o sobě bylo rozporuplné a nezajistilo by dodržování obecně přijímaných zásad v oblasti výživy a zdraví směřujících k omezení konzumace cukru.

88 Pokud jde konkrétně o argument žalobkyně, podle kterého přísluší Komisi, aby prokázala, že v projednávaném případě žádná podmínka, sdělení nebo varování nemohou zajistit dostačující ochranu spotřebitele, je třeba navíc uvést, že podle čl. 18 odst. 2 třetí věty nařízení č. 1924/2006, ve spojení s čl. 15 odst. 3 písm. f) uvedeného nařízení, žalobkyně mohla do žádostí zahrnout návrhy podmínek používání, což ovšem neučinila.

89 Zadruhé v rozsahu, v němž žalobkyně odkazuje na judikaturu Soudního dvora (rozsudky ze dne 24. listopadu 1993, Keck a Mithouard, C-267/91 a C-268/91, Recueil, EU:C:1993:905; ze dne 9. února 1999, van der Laan, C-383/97, Recueil, EU:C:1999:64, a Douwe Egberts, bod 83 výše, EU:C:2004:445), podle které v případě vnitrostátního zákazu reklamy může být dostačující ochrana spotřebitele zajištěna uložením vhodné povinnosti označování, jako je například etiketa zajišťující transparentnost nabídek učiněných spotřebiteli, ani tato její argumentace nemůže být přijata.

90 Uvedená judikatura se totiž týká neharmonizovaných vnitrostátních opatření. V projednávaném případě je přitom třeba připomenout, že právním základem napadeného nařízení je čl. 18 odst. 4 nařízení č. 1924/2006. Posledně uvedené nařízení je založeno na článku 95 ES, podle kterého zákonodárce přijme opatření ke sbližování ustanovení právních a správních předpisů členských států, jejichž účelem je vytvoření a fungování vnitřního trhu. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že čl. 168 odst. 1 první pododstavec SFEU stanoví, že při vymezení a provádění všech politik a činností Unie je zajištěn vysoký stupeň ochrany lidského zdraví, a čl. 95 odst. 3 ES, stejně jako čl. 114 odst. 3 SFEU, výslovně vyžaduje, aby byla při prováděné harmonizaci zaručena vysoká úroveň ochrany zdraví lidí (viz rozsudek Alliance for Natural Health a další, bod 30 výše, EU:C:2005:449, bod 31 a citovaná judikatura).

91 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že Komise měla za použití své posuzovací pravomoci přeformulovat znění návrhu dotčených zdravotních tvrzení. Jediné, co bylo podle žalobkyně nutné zachovat, bylo jádro tvrzení týkající se zdraví s ohledem na jeho vědecký základ. V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně neuvádí žádnou formulaci znění dotčených zdravotních tvrzení, kterou měla Komise přezkoumat. Dále je třeba uvést, že podle bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení nebyl slučitelný s obecně přijímanými zásadami v oblasti výživy a zdraví právě vlastní obsah dotčených zdravotních tvrzení. Argumentace žalobkyně tudíž musí být odmítnuta.

92 Začtvrté ohledně argumentace žalobkyně, podle které napadené nařízení porušuje svobody zakotvené v článcích 6 a 16 Listiny základních práv, týkajících se práva na svobodu a osobní bezpečnost, jakož i práva svobodně podnikat, je třeba uvést, že žalobkyně se v rámci tohoto žalobního důvodu omezila na abstraktní vyjmenování porušení uvedených ustanovení. Porušení článků 6 a 16 Listiny základních práv je přitom samostatným žalobním důvodem nezávislým na tomto žalobním důvodu spočívajícím v porušení zásady proporcionality. Podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, který se použije na řízení před Tribunálem podle čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, musí přitom žaloba zejména obsahovat stručný popis žalobních důvodů. Žaloba tedy musí ozřejmit, v čem spočívá žalobní důvod, na kterém se zakládá, a tudíž jeho pouhé abstraktní vyjádření nesplňuje požadavky statutu Soudního dvora a jednacího řádu (viz rozsudek ze dne 30. dubna 2014, Hagenmeyer a Hahn v. Komise, T-17/12, Sb. rozh., EU:T:2014:234, bod 99 a citovaná judikatura). Z toho plyne, že argumentace žalobkyně stran porušení článků 6 a 16 Listiny základních práv musí být odmítnuta jako nepřípustná.

93 V každém případě je třeba uvést, že je sice pravda, že zákaz dotčených tvrzení určitým způsobem omezuje podnikatelskou nebo jinou výdělečnou činnost dotčených hospodářských subjektů v jednom konkrétním aspektu, avšak dodržování těchto svobod je zabezpečeno v podstatných aspektech. Napadené nařízení je totiž daleko zákazu výroby a uvádění na trh výrobků žalobkyně či zákazu reklamy na uvedené výrobky a omezuje se podle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 1924/2006 na stanovení rámce pro označování a obchodní úpravu dotčených potravin a pro reklamu, která se jich týká, s cílem chránit veřejné zdraví, což je cíl obecného zájmu, který může odůvodnit omezení základní svobody (viz rozsudek Deutsches Weintor, bod 55 výše, EU:C:2012:526, bod 49 a citovaná judikatura). Odmítnutí schválit dotčená zdravotní tvrzení tedy nijak nezasahuje do samotné podstaty svobod uznaných v článcích 6 a 16 Listiny základních práv a musí být považováno za slučitelné s požadavkem vyvážit jednotlivá dotčená základní práva a nastolit spravedlivou rovnováhu mezi těmito právy (v tomto smyslu viz rozsudek Deutsches Weintor, bod 55 výše, EU:C:2012:526, body 56 až 59).

94 Zapáté, pokud žalobkyně tvrdí, že zamítnutí její žádosti bylo nepřiměřené, protože jí bylo zabráněno seznámit spotřebitele s věcně nezpochybnitelnými informacemi týkajícími se fyzické a svalové činnosti, je třeba připomenout, že podle bodu 9 odůvodnění nařízení č. 1924/2006 mají zásady stanovené uvedeným nařízením zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitelů, poskytnout spotřebitelům nezbytné informace, aby se mohli rozhodnout na základě důkladné znalosti věci, a vytvořit rovné podmínky hospodářské soutěže v potravinářském průmyslu. Přitom již bylo konstatováno, že jednak dotčená zdravotní tvrzení, vzhledem k tomu, že poskytují pouze neúplné informace, právě běžně informovanému, přiměřeně pozornému a obezřetnému průměrnému spotřebiteli neumožňují rozhodnout se s důkladnou znalostí věci, a jednak zdravotní tvrzení týkající se účinku sacharidů na obnovu normálního fungování svalů po mimořádném výkonu již bylo schváleno (viz bod 82 výše). Argumentace žalobkyně tudíž musí být odmítnuta.

95 Pokud žalobkyně v replice odkázala na svobodu informací uznanou v článku 11 Listiny základních práv, je třeba uvést, že porušení uvedeného ustanovení nebylo v žalobě uplatněno, a žalobní důvod vycházející z takového porušení tedy musí být vzhledem k neexistenci jakéhokoli odůvodnění jeho předložení ve stadiu repliky odmítnut jako nepřípustný na základě čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991. Dále je třeba uvést, že možnost spotřebitele získat informace o účincích glukózy nezávisí na použití zdravotních tvrzení, která jsou předmětem projednávané žaloby.

96 Zašesté, pokud jde o argumentaci žalobkyně, podle které odmítnutí schválit dotčená zdravotní tvrzení nebylo přiměřené, neboť nepřispívá k omezení konzumace cukru, již bylo konstatováno (viz bod 55 výše), že potraviny, které jsou propagovány pomocí tvrzení, mohou spotřebitelé vnímat jako produkty, které jsou ve srovnání s podobnými nebo jinými produkty, do nichž se tyto živiny a jiné látky nepřidávají, z výživového, fyziologického nebo jiného zdravotního hlediska hodnotnější. To může spotřebitele vést k rozhodnutím, která přímo ovlivní jejich celkový příjem jednotlivých živin nebo jiných látek způsobem, který je v rozporu s vědeckými podklady. Tuto argumentaci tedy není možné přijmout.

97 V důsledku toho musí být druhý žalobní důvod zamítnut.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásady rovného zacházení

98 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení, když odmítla schválit dotčená zdravotní tvrzení. Podle žalobkyně již Komise schválila srovnatelná tvrzení týkající se přispívání vitaminů a minerálních solí k energetickému metabolismu bez uvedení množstevních limitů nebo varování. Mimoto měla Komise schválit různá tvrzení týkající se potravin, jejichž nadměrná konzumace není doporučována, jako například maso a ryby, fruktóza, laktulóza a polyfenoly z olivového oleje. Navíc do seznamu schválených zdravotních tvrzení zahrnula dvě zdravotní tvrzení týkající se iontových nápojů,

jakož i další tvrzení týkající se sacharidů. Konečně žalobkyně tvrdí, že Komise schválila zdravotní tvrzení týkající se glucomannanu (konjakový mannan), ačkoli konzumace uvedené potraviny může způsobit dušení a následné náhlé úmrtí.

99 Z ustálené judikatury plyne, že zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněné (viz rozsudky Alliance for Natural Health a další, bod 30 výše, EU:C:2005:449, bod 115 a citovaná judikatura, a Health Food Manufacturers' Association a další v. Komise, bod 30 výše, EU:T:2015:375, bod 113 a citovaná judikatura).

100 Zaprvé, pokud jde o tvrzení týkající se přispívání vitaminů a minerálních solí k energetickému metabolismu, je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že podle přílohy nařízení č. 432/2012 obsahující seznam schválených zdravotních tvrzení, Komise schválila, a to bez stanovení podmínek používání potravin nebo omezení jejich používání či požadavku udávat doplňující sdělení nebo varování, zdravotní tvrzení týkající se skutečnosti, že kyselina pantotenová, biotin, vápník, měď, železo, jód, hořčík, mangan, niacin, fosfor, riboflavin (vitamin B2), tiamin, vitamin B6, vitamin B12 a vitamin C přispívají k normálnímu energetickému metabolismu.

101 Žalobkyně však neprokázala, v čem je schválení zdravotních tvrzení týkajících se uvedených vitaminů a minerálních solí srovnatelné s projednávanou věcí. Pouhá skutečnost, že v obou případech se zdravotní tvrzení týká přispívání určité látky k normálnímu energetickému metabolismu, není v tomto ohledu dostačující. Jak tvrdí Komise, glukóza je živina odlišná od vitaminů a minerálů. Sice lze mít za to, že běžně vyvážená strava obsahuje pouze omezené množství vitaminů a minerálů, avšak glukóza je z povahy věci základní látkou obsaženou ve velkém počtu potravin a je organismem absorbována při rozkládání sacharidů. Žalobkyně tvrdí, že nadměrná konzumace vitaminů a minerálů může v určitých případech mít nepříznivé účinky pro zdraví, avšak nijak uvedené případy neupřesnila, a neprokázala tedy existenci srovnatelné situace v projednávané věci.

102 Mimoto pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého jsou schválená zdravotní tvrzení týkající se vitaminů a minerálů používána rovněž pro potraviny obsahující cukr, postačí uvést, že uvedená tvrzení se netýkají účinků cukru, takže v projednávané věci neexistuje srovnatelná situace.

103 Zadruhé, pokud jde o argumentaci žalobkyně týkající se schválení různých tvrzení hovořících o potravinách, jejichž nadměrná konzumace není doporučována, žalobkyně zaprvé tvrdí, že Komise schválila zdravotní tvrzení týkající se masa a ryb, ačkoli se obecně uznává, že unijní spotřebitelné konzumují příliš mnoho masa a že by jej neměli jíst denně.

104 V tomto ohledu je třeba uvést, že Komise v příloze nařízení č. 432/2012 schválila zdravotní tvrzení, podle kterého při konzumaci s jinými potravinami obsahujícími železo maso nebo ryby přispívají k lepšímu vstřebávání železa. Toto tvrzení smí být použito pouze u potravin, které obsahují nejméně 50 g masa nebo ryb v jedné kvantifikované porci. Aby bylo možné tvrzení použít, musí být spotřebitel informován, že příznivého účinku se dosáhne konzumací 50 g masa nebo ryb současně s potravinami obsahujícími nehemové železo.

105 Žalobkyně v argumentaci neprokázala, že Komise porušila zásadu rovného zacházení. Na jedné straně totiž žalobkyně ničím nepodpořila své tvrzení týkající se existence obecného doporučení nekonzumovat příliš mnoho masa nebo ryb. Ačkoli v replice odkázala na studie, je třeba konstatovat, že žádné nepředložila. Na druhé straně je třeba konstatovat, že zatímco glukóza je živina, maso a ryby dotčené schváleným zdravotním tvrzením jsou, jak tvrdí Komise, potraviny bohaté na živiny, a tudíž se od glukózy zcela liší. S ohledem na výše uvedené neexistuje v projednávané věci srovnatelná situace.

106 Zadruhé, pokud jde o argumentaci žalobkyně týkající se fruktózy, je třeba konstatovat, že podle přílohy nařízení č. 432/2012 Komise schválila zdravotní tvrzení, podle kterého konzumace potravin obsahujících fruktózu vede k menšímu zvýšení glykemie ve srovnání s potravinami obsahujícími

sacharózu nebo glukózu. Aby bylo možné tvrzení použít, měla by být v potravinách nebo nápojích slazených cukrem glukóza nebo sacharóza nahrazena fruktózou tak, aby obsah glukózy nebo sacharózy v těchto potravinách nebo nápojích byl snížen alespoň o 30 %.

107 Tato argumentace neprokazuje porušení zásady rovného zacházení. Jak totiž tvrdí Komise, schválená zdravotní tvrzení týkající se fruktózy odkazují na nahrazení glukózy anebo sacharózy fruktózou za účelem snížení nárůstu glykemie. Vzhledem k tomu, že jde o nahrazení jednoho cukru jiným cukrem, jehož účinkem je snížení nárůstu glykémie, nehrozí na základě schválení tohoto tvrzení obecný nárůst konzumace cukrů. V projednávané věci tedy neexistuje srovnatelná situace.

108 Zatřetí, pokud jde o argumentaci žalobkyně týkající se laktulózy, je třeba konstatovat, že podle přílohy nařízení č. 432/2012 Komise schválila zdravotní tvrzení, podle kterého laktulóza přispívá k urychlení střevního tranzitu. Toto tvrzení smí být použito pouze u potravin, které obsahují 10 g laktulózy v jedné kvantifikované porci. Aby bylo možné tvrzení použít, musí být spotřebitel informován, že příznivého účinku se dosáhne při příjmu 10 g laktulózy denně v jedné porci.

109 Ani tato argumentace neprokazuje, že Komise porušila zásadu rovného zacházení. Jak totiž Komise tvrdí, schválené zdravotní tvrzení týkající se laktulózy odkazuje na laxativní účinek tohoto syntetického disacharidu při konzumaci omezeného množství. Toto tvrzení bylo schváleno pouze pro přesnou dávku laktulózy nezbytnou k dosažení uvedeného účinku, o kterém musí spotřebitelé být rovněž informováni. Vzhledem k uvedenému laxativnímu účinku dosaženému i při konzumaci omezeného množství laktulózy, neexistuje v projednávané věci srovnatelná situace.

110 Začtvrté, pokud jde o argumentaci žalobkyně týkající se polyfenolů z olivového oleje, je třeba konstatovat, že podle přílohy nařízení č. 432/2012 Komise schválila zdravotní tvrzení, podle kterého polyfenoly z olivového oleje přispívají k ochraně krevních lipidů před oxidativním stresem. Tvrzení smí být použito pouze u olivového oleje, který obsahuje nejméně 5 mg hydroxytyrosolu a jeho derivátů (např. oleuropein komplex a tyrosol) na 20 g olivového oleje. Aby bylo možné tvrzení použít, musí být spotřebitel informován, že příznivého účinku se dosáhne při příjmu 20 g olivového oleje denně.

111 Argumentace žalobkyně neprokazuje, že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že by bez objektivního odůvodnění zacházela se srovnatelnými situacemi odlišně. Na jedné straně totiž žalobkyně nijak neprokázala, že je na základě všeobecně uznávaných vědeckých poznatků doporučeno omezit konzumaci polyfenolů z olivového oleje, jako je tomu v případě konzumace cukru. Na druhé straně je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že množství 20 g olivového oleje představuje přibližně 30 % referenčního množství pro celkový příjem tuků podle přílohy XIII části B nařízení č. 1169/2011, které je 70 g. Nicméně takový argument neprokazuje existenci srovnatelných situací v projednávaném případě.

112 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že Komise porušila zásadu rovného zacházení, když na seznam schválených zdravotních tvrzení zařadila dvě zdravotní tvrzení týkající se iontových nápojů, jakož i jedno tvrzení týkající se sacharidů.

113 Zaprvé, pokud jde o dvě zdravotní tvrzení týkající se iontových nápojů, je třeba konstatovat, že podle přílohy nařízení č. 432/2012 Komise schválila zdravotní tvrzení, podle kterého iontové nápoje přispívají k udržení výkonnosti při delším vytrvalostním fyzickém výkonu, a zdravotní tvrzení, podle kterého iontové nápoje zvyšují vstřebávání vody během fyzického výkonu. Aby bylo možné tvrzení použít, musí iontové nápoje obsahovat 80–350 kcal/l ze sacharidů a nejméně 75 % energie musí být získáno ze sacharidů s vysokou glykemickou odezvou, jako je glukóza, polymery glukózy a sacharóza. Kromě toho tyto nápoje musí obsahovat mezi 20 mmol/l (460 mg/l) a 50 mmol/l (1 150 mg/l) sodíku a mít osmolalitu mezi 200–330 mosm/kg vody.

114 V této souvislosti je třeba uvést, že obě schválená zdravotní tvrzení se netýkají glukózy jako takové, ale iontových nápojů, což jsou zvláštní výrobky používané v kontextu tréninku vytrvalostního fyzického výkonu. Ačkoli je pravda, že pro tři z pěti zdravotních tvrzení, o jejichž schválení žalobkyně žádá, představují cílovou skupinou aktivní a zdraví muži a ženy trénovaní k vytrvalosti (viz bod 3 výše), nic to nemění na tom, že zdravotní tvrzení týkající se glukózy jako takové, která jsou schválená Komisí, mohou být v souladu s čl. 17 odst. 5 nařízení č. 1924/2006 rovněž použita pro výrobky na bázi glukózy určené pro běžnou populaci. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že z reklamy žalobkyně týkající se uvedených výrobků, kterou předložila Komise, plyne, že děti a mládež jsou rovněž součástí cílové skupiny. Mimoto je třeba uvést, že žalobkyně může použít dvě schválená zdravotní tvrzení pro své výrobky, pokud jsou splněny podmínky pro jejich používání. S ohledem na výše uvedené nelze konstatovat rozdílné zacházení se srovnatelnými situacemi. Argumentace žalobkyně tudíž musí být odmítnut.

115 Zadruhé, pokud jde o zdravotní tvrzení týkající se sacharidů, je třeba uvést, že podle přílohy nařízení č. 432/2012 Komise schválila zdravotní tvrzení, podle kterého sacharidy přispívají k obnově normální svalové funkce (kontrakce) po vysoce intenzivním anebo dlouhotrvajícím fyzickém výkonu, jehož výsledkem je svalová únava a vyčerpání zásob glykogenu v kosterním svalstvu. Tvrzení smí být použito pouze u potravin obsahujících sacharidy, jež jsou metabolizovány v lidském organismu (kromě polyalkoholů). Spotřebitel musí být informován, že se příznivého účinku dosáhne konzumací sacharidů při celkovém příjmu 4 g/kg tělesné hmotnosti ze všech zdrojů, a to v dávkách podaných v průběhu prvních čtyř hodin po vysoce intenzivním nebo dlouhotrvajícím fyzickém výkonu, jehož výsledkem je svalová únava a vyčerpání zásob glykogenu v kosterním svalstvu, a nejpozději šest hodin po daném výkonu. Tvrzení smí být použito pouze u potravin určených pro dospělé, kteří podávají vysoce intenzivní nebo dlouhotrvající fyzický výkon, jehož výsledkem je svalová únava a vyčerpání zásob glykogenu v kosterním svalstvu.

116 Ačkoli je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že glukóza je sacharid, nic to nemění na tom, že zdravotní tvrzení, o jejichž schválení žalobkyně žádá, odkazují na normální energetický metabolismus při fyzickém výkonu, bez uvedení intenzity či doby trvání uvedeného výkonu, nebo popisu konkrétních fyziologických procesů metabolismu sportovců, na rozdíl od případu schválených zdravotní tvrzení týkajících se sacharidů. Jak již bylo konstatováno (viz bod 88 výše), žalobkyně v žádosti o schválení mohla navrhnout zvláštní podmínky používání pro zdravotní tvrzení, o jejichž schválení žádala, což ale neučinila. Mimoto je třeba uvést, že žalobkyně může uvedené schválené zdravotní tvrzení použít pro své výrobky, pokud jsou splněny podmínky pro jeho používání. Proto nelze dospět k závěru, že Komise porušila zásadu rovného zacházení, neboť neexistují srovnatelné situace.

117 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že Komise schválila dvě zdravotní tvrzení pro glukomanan (konjakový manan), ačkoli konzumace uvedené potraviny může způsobit dušení a následné náhlé úmrtí.

118 Je třeba konstatovat, že podle přílohy nařízení č. 432/2012 Komise schválila zdravotní tvrzení, podle kterého glukomannan (konjakový mannan) přispívá k udržení normální hladiny cholesterolu v krvi, a v rámci nízkoenergetické diety přispívá ke snížení hmotnosti. Je pravda, že používání těchto zdravotních tvrzení bylo schváleno Komisí pouze s varováním před udušením, které hrozí osobám s polykacími obtížemi nebo při zapití neodpovídajícím množstvím tekutin. Doporučuje se zapít velkým množstvím vody, aby bylo zajištěno, že se látka dostane do žaludku. Nicméně vzhledem k tomu, že ze stanoviska EFSA týkajícího se uvedené látky plyne, že se uvedená látky v potravinách nevyskytuje přirozeně, ale je to potravinářská přídatná látka používaná jako emulgátor a zahušťovadlo, a že je také konzumována ve formě potravinových doplňků, což žalobkyně nezpochybnila, nelze učinit závěr, že se jedná o rozdílné zacházení se srovnatelnými situacemi.

119 Zapáté je třeba odmítnout argumentaci žalobkyně uvedenou na jednání týkající se návrhu nařízení týkajícího se tvrzení ohledně kofeinu. Žalobkyně totiž neprokázala, že Komise tento návrh přijala. Dále vzhledem k tomu, že žalobkyně uvedený návrh nepředložila, neprokázala existenci srovnatelné situace s předmětnou situací.

120 Konečně je třeba uvést, že z bodu 12 odůvodnění nařízení č. 432/2012 plyne, že Komise odmítla schválit tvrzení týkající se účinků tuku na správnou absorpci vitaminů rozpustných v tucích a tvrzení o účinku sodíku na udržení správné funkce svalů v podstatě ze stejných důvodů, jaké jsou uvedeny v bodě 14 odůvodnění napadeného nařízení ohledně zdravotních tvrzení, jejichž schválení požaduje žalobkyně. Mimoto k přístupu Komise k cukrům je třeba konstatovat, že z přílohy nařízení č. 432/2012 plyne, že zdravotní tvrzení týkající se sacharidů bylo schváleno v doprovodu zvláštních podmínek používání, které omezují jeho používání na potraviny, které splňují podmínky pro výživová tvrzení „S nízkým obsahem cukrů“ nebo „Bez přídavku cukrů“ stanovená v příloze nařízení (ES) č. 1924/2006. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že podle bodu 18 odůvodnění nařízení č. 432/2012 ani Evropský parlament ani Rada, tedy orgány, které přijaly nařízení č. 1924/2006, nevyjádřily s opatřeními stanovými v tomto nařízení nesouhlas.

121 Třetí žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění

122 Žalobkyně tvrdí, že Komise dostatečně nesplnila svoji povinnost uvést odůvodnění. Napadené nařízení podle ní neuvádí argumenty obsažené ve vyjádřeních žalobkyně a BSNA, ani v jaké formě je Komise zohlednila. Čistě formální zamítnutí dává tušit, že je Komise nezohlednila. Mimoto z napadeného nařízení neplyne, že Komise rozlišila mezi jednotlivými cílovými skupinami. Podle žalobkyně napadené nařízení spíš ukazuje, že Komise neprovedla dostačující nezávislé ověření vyjádření, která předložila žalobkyně a BSNA. Mezerovité odůvodnění napadeného nařízení neumožňuje pochopit, jak Komise přistoupila k argumentům obsaženým v uvedených vyjádřeních. Navíc Komise podle žalobkyně nevysvětlila, proč schválení dotčených zdravotní tvrzení doprovozené zvláštními podmínkami používání nebo doplňujícími varováními nepředstavuje méně přísné opatření.

123 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované druhým pododstavcem článku 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech projednávané věci. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky druhého pododstavce článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Komise především není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany, ale stačí, aby vyložila skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam pro logiku rozhodnutí (viz rozsudek Hagenmeyer a Hahn v. Komise, bod 92 výše, EU:T:2014:234, bod 173 a citovaná judikatura).

124 Zaprvé ohledně argumentace žalobkyně, podle které odůvodnění napadeného nařízení neuvádí argumenty obsažené ve vyjádřeních žalobkyně a BSNA, ani v jaké formě je Komise zohlednila, je třeba uvést, že bod 17 odůvodnění napadeného nařízení uvádí, že připomínky, které Komise obdržela od žalobkyně a veřejnosti v souladu s čl. 16 odst. 6 nařízení (ES) č. 1924/2006, byly při stanovení opatření v napadeném nařízení vzaty v úvahu. Toto odůvodnění splňuje požadavky formulované v judikatuře uvedené v bodě 123 výše. Z uvedené judikatury totiž plyne, že Komise není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany, ale stačí, aby popsala skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci struktury rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek Hagenmeyer a Hahn v. Komise, bod 92 výše, EU:T:2014:234, bod 179). V projednávaném případě jsou důvody pro zamítnutí žádostí o schválení dotčených zdravotních tvrzení uvedeny v bodech 4 až 14 odůvodnění napadeného nařízení, v nichž jsou uvedeny žádosti žalobkyně, stanoviska EFSA k jednotlivým dotčeným zdravotním tvrzením, jakož i úvahy týkající se řízení rizika, kvůli kterým nakonec tvrzení navzdory kladným stanoviskům EFSA nebyla schválena. Toto odůvodnění umožnilo žalobkyni seznámit se s důvody přijatého opatření a Tribunálu umožnilo provést přezkum.

125 Zadruhé, pokud jde o argumentaci žalobkyně, podle které Komise dostatečně neprovedla nezávislé ověření vyjádření, která předložila žalobkyně a BSNA, je třeba uvést, že povinnost uvést odůvodnění je odlišnou otázkou od otázky opodstatněnosti důvodů napadeného aktu. Argument týkající se nedostatečného přezkumu připomínek žalobkyně a třetích dotčených stran se týká materiální legality napadeného nařízení, a nezakládá tedy porušení povinnosti uvést odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek Hagenmeyer a Hahn v. Komise, bod 92 výše, EU:T:2014:234, bod 181 a citovaná judikatura). V každém případě skutečnost, že Komise měla za to, že připomínky žalobkyně byly vědecké povahy, a skutečnost, že je předala EFSA pro účely v stanoviska (viz bod 9 výše), zatímco mu nepředala připomínky od BSNA, umožňuje vzhledem k neexistenci jakýchkoli skutečností podporujících argumentaci žalobkyně učinit závěr, že Komise dostatečně zkoumala všechny obdržené připomínky na základě čl. 16 odst. 6 nařízení č. 1924/2006.

126 Zatřetí v rozsahu, v němž žalobkyně uplatňuje porušení povinnosti uvést odůvodnění v tom, že z napadeného nařízení nevyplývá, že Komise rozlišovala mezi jednotlivými cílovými skupinami, musí být její argumentace rovněž odmítnuta. Body 5, 7, 9, 11 a 13 odůvodnění napadeného nařízení totiž odkazují na vědecká stanoviska EFSA týkající se dotčených zdravotních tvrzení, která zohledňují cílové skupiny uvedené žalobkyní pro každé zdravotní tvrzení, pro které byla podána žádost. Dále z bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení plyne, že jednotlivé cílové skupiny uvedené žalobkyní v žádostech o schválení dotčených zdravotních tvrzení nemají v logice zamítavého rozhodnutí Komise význam.

127 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že Komise nevysvětlila důvod, proč schválení dotčených zdravotních tvrzení v doprovodu zvláštních podmínek nebo doplňujících sdělení či varování, nemohlo být méně přísným opatřením. Tato argumentace musí být rovněž odmítnuta. Z bodu 14 odůvodnění napadeného nařízení totiž právně dostačujícím způsobem plyne, že podle Komise by schválení zdravotních tvrzení požadované žalobkyní vedlo k rozporuplnému a matoucímu pochopení na straně spotřebitelů.

128 Čtvrtý žalobní důvod musí být proto zamítnut.

129 S přihlédnutím ke všemu výše uvedenému musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

K nákladům řízení

130 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Dextro Energy GmbH & Co. KG se ukládá náhrada nákladů řízení.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. března 2016.

Podpisy.